

Chvilku nato se Wyn vrátil se šálkem a konvicí čerstvého čaje. Postavil ho na lesklou lakovanou skříňku, nalil mi a přikulhal ke mně. Ustrkla jsem voňavého rooibosu s lékořicí a nechala si zklidnit rozbolavělé hlasivky. Všechn ten oněmělý křik jim dal zabrat. Když jsem čaj dopila, zůstala na dně sedlina, která vytvořila rozmazaný obrázek připomínající jehně.

„Proč mnou Octávie pohrdá?“ zeptala jsem se, a když se Wyn zamračil, protočila jsem oči. „Její nevraživost přece není žádné tajemství. Jde o moje spojení s Kanem? V Solarisu ho máte za zrádce, ne?“

Wyn si povzdechl tak mocně, až se jeho jemné kadeře zavlnily. „Většina lidí už zapomněla, že k nějakému povstání došlo. Lazarus se o to postaral.“ Opět si začal mnout nohu, zatímco zjevně přemýšlel, kolik mi toho smí prozradit.

Zatajila jsem dech.

„Octávie je stejně jako Lazarova zesnulá choť spíš čarodějka než fae, ale v žilách jí koluje krev obou. Myslím, že...“ Obdařil mě útrpným pohledem. „Myslím, že toužila po roli, k níž připravují vás.“

Čaj mi v žaludku zkysl. „Chtěla být královnou? Ona?“

Wyn přikývl. „Nemůže ovšem povít čistokrevné dědice.“

Málem jsem se zeptala, co Octávii přivedlo na myšlenku, že by mohla vládnout po Lazarově boku, ale v mysli se mi zrodila nová otázka.

„Proč si pro mě Lazarus ještě nepřišel?“

Věznil mě už několik měsíců, ale od svého prvního dne v Lumeře jsem ho neviděla – tedy ode dne, kdy mě vysoko nad ostrovem Bolehlav probodl drápem a unesl a já se pak probudila spoutaná v této luxusní, nepříjemné posteli.

Wyn vzdychl. „Je tohle vaše poslední otázka?“

„Když řeknu ano, odpovíš mi pravdivě?“

Chvilku otálel, než odpověděl: „Bez čarozáře nemůžete otěhotnět.“

„Proč mě tedy král vysává?“ Nebyl snad tohle jediný důvod, proč mě nezabil? Aby mě obtěžkal dalšími pravými fae, které jsme mohli stvořit jen my dva? „K čemu tak naléhavě potřebuje mou čarozář?“

Wyn mlčel, ačkoli jeho pohled nebyl nevrlý. Spíš unavený. Pochopila jsem, že další vyzvídání bude marné. Vymámila jsem z něj už každou možnou odpověď.

Očima jsem zabloudila ke zlatým věžičkám, které probodávaly vrstvu kouře. „Už je zima?“

„Myslel jsem, že tamto byla vaše poslední otázka.“ Když jsem neodpovídala, svěsil ramena. „Ne. Za týden je teprve podzimní rovnodennost.“

Kývla jsem s hlavou sklopenou do svých dlaní. „To znamená, že zítra mám narozeniny.“

Bude mi jednadvacet.

Jednadvacetiletá dívka a vězeňkyně. Zavřená ve věži tak vysoké, že už možná nikdy nespátí zem. Čekající na osud horší než smrt, k němuž je každým dnem blíž a blíž, bez naděje, bez jediného spojence a bez možnosti úniku.

Jednadvacetiletá dívka, která nežije, ale jen *přežívá*.

Později téhož večera, stejně jako každý večer předtím, jsem usnula a upadla rovnou do nočních můr tak děsivých a nechutných, že jsem začala proklínat vlastní mysl za to, že je vytváří. Leigh vzlykající nad mrtvolou naší matky. Pavouci s ženskými